

потрудимо и пропатимо ради самог Небеског Царства.

Наравно, таква “вера” је мртва! “Вера”, која се не брине о вечном животу, већ о пролазном и пропадљивом, - таква “вера” и гура и гураће човека у разне сабласти, забаве, похоти века овог прелубничког, у разне његове игре и позерство и раније или касније човек ће се побунити против вере православне која, као и увек одваја

човека од земље, која га привлачни и заробљава, гура га, води ка Небу, ка Вечном и Божанственом. Таквим лажним верницима наша вера ће увек изгледати сурова, као вера која умртвљује и забрањује, као досадна и мрачна. Заиста, Православље без живе вере и очекивања будућег века за грешника који воли овај свет постаје неиздрживо тежак јарам, који није растворен слашћу и весељем.

старац Пајсије Светогорац ДУХОВНИ ЖИВОТ СУПРУЖНИКА

Понекад, како би муж добио помоћ, духовник мора духовно да делује на жену. Са жене ће се добро пренети и на мужа и ако има добро срце, Бог ће му помоћи да се промени.

Жена је по својој природи побожна. Али, када муж, иако је мало равнодушан према Цркви, направи преокрет у духовном смислу, а потом уједначено напредује, ни жена га не може достићи. Може чак да почне и да му завиди, јер она не напредује. Због тога, у таквим случајевима кажем мужевима да буду опрезни. Јер шта се дешава? Што муж више напредује на свом духовном путу, то му жена више „удара контру“, ако она не живи духовним животом. Ако муж каже: „Касно је, устани да идемо у цркву“, она му каже: “Ајде, иди сам! Имам данас много посла...” Или, ако јој муж каже: „Добро, зашто ти се угасило кандило?“ па пође сам да га упали, повређује њен егоизам, па почиње да виче: „Шта ти је, јеси ли поп? Хоћеш ли да постанеш монах?“ Може чак да му каже: „Зашто да стално палимо кандило? Боље да уље дамо неком сиромасу.“ Може

доспети и до протестанских теорија. Наравно, после јој је криво због свега што је рекла, али јој је криво и због напретка који види код свога мужа. Хиљаду пута је боље, у таквим случајевима, да кандило остане угашено, него да муж сам пали кандило.

Дакле, како бих спасао породице од распада, мужевима кажем: „Кажите својој жени, када видиш да је добро расположена: „Ако одлазим у цркву, мало се помолим и направим понеку метанију, или прочитам понеку духовну књигу, не чиним то из велике благочестивости, него зато што ме то задржава и помаже да ме друштво не би одвукло у кафану итд.“ Када муж тако представи ситуацију, онда се жена обрадује, па може да се промени и да га духовно превазиђе. Али ако то не представи тако, атмосфера постаје све затегнутија, па може да дође и до развода. Ако муж жели духовно да помогне жени, нека се потруди да је повеже са неком породицом која духовно живи. Ако је мајка те породице притом изузетно благочестива, то ће његовој жени да ти мотив да се на њу угледа.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

ВАЗНЕСЕЊЕ ГОСПОДЊЕ - СПАСОВАЊЕ

Лк. 24, 36 - 53, зч. 114; Дп. 1, 1 - 12, зч. 1.

Григорије Светогорац ВАЗНЕСЕЊЕ ХРИСТОВО

Током четрдесет дана након васкрсења Свога, Господ се сусретао са ученицима Својим и говорио им о Царству Божијем. Нови Завет нам преноси десет таквих јављања васкрслога Христа апостолима и женама мироносицама.

Свети Григорије Палама каже да – када јеванђелист Матеј говори о мироносицама које су виделе Господа, под речима: Друга Марија — мисли на Пресвету Богородицу. Свети Григорије даље истиче да се са васкрслим Господом, пре свих сусрела Пресвета Богородица, и да се једино она удостојила да додирне пречиста стопала Његова. И завршава говорећи да се прво ради Ње отворио животодажни Гроб Његов, јер је због Ње и кроз њу отворено за нас све што је горе на небу и доле под земљом.

Четрдесет дана након Свог васкрсења, Господ се вазнео на небеса и сео са десне стране Оца. О овом великом догађају Христос је два пута јасно говорио ученицима Својим. Први пут, говорећи са Никодимом,

рече: Нико се није попео на небо осим Онај који сиђе с неба, Син Човјечији који је на небу. Други пут им је о томе говорио на дан Тајне вечере: Изиђох од Оца, и дошао сам на свијет; опет остављам свијет, и идем Оцу.

Истовремено им је објавио да ће заједно са њима бити Дух Свети, Утешитељ. Ипак је раздвајање ученика од њиховог вољеног Учитеља било испуњено болом. Као што им је и Сам рекао, туга је испунила срца њихова. У часу када се Христос узносио на небо, послао је два анђела да утеше ученике због одвајања од Њега. Они стадоше близу њих и рекоше: Овај Исус који се од вас вазнесе на небо, тако ће исто доћи као што Та видјесте да одлази на небо.

Вазнесење Христово на небо јесте И узлазак природе људске на небо. Након овог догађаја читаво небо је постало достигну за човека који живи по Богу. Свети Григорије онако како је и сишао на земљу, не

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

мењајући место већ снисходећи нама, тако и успео на небеса, не идући Божанством – већ је горе устоличио нашу људску природу коју је узео на себе оваплоћењем Својим.

Свети Златоусти прославља дан вазнесења Господњег, говорећи: „Ми људи, који смо се показали недостојнима и земље, данас смо се успели на небеса и приближили престољу Божијем. Овај усход људске природе на небо, који се кроз Христа збио, јесте потврда да се Бог спријатељио са родом људским.“

Синовљев принос, удивео се дару ради достојно– сти Онога који је дар принео, тј. Христа, јер принос беше неокаљан. Тако га је примио из руку Његових, и сместио близу Себе рекавши му: „Седи са десне стране мени? Којој је природи рекао Бог: „Седи са десне стране мени,? Оној, која беше чула реч: „Земља си, и у земљу ћеш се вратити? Обрати пажњу на то где се човек налазио и где се успео: није било нижег места да сиђе, нити пак вишег да узиђе, од онога на које га је узвео Христос.“

Свети Никодим Агиорит каже

С ећај се две помисли и бој их се. Једна ти говори: „Ти си свет човек“, а друга: „Нећеш се спасти“. И једна и друга долазе од ђавола и нису истините. Ти мисли овако: „Ја сам велики грешник, али је Господ милостив и воли људе и Он ће ми опростити грехе“.

Веруј тако и Господ ће ти опростити. Немој се надати на своје подвиге, чак и ако се много подвизаваш. Један подвижник ми је говорио: „Сигурно ћу се спасти пошто сваког дана вршим толико метанија“. Међутим, када је дошла смрт, растргао је кошуљу коју је имао на себи.

свешти Силуан Аџонски

Христос, дошавши на земљу и поставши човек, није престао да се стара о спасењу нашем, све до Крста и Гроба. А након Свог васкрсења, пошто је човека начинио пријатељем и домаћим Божијим, својим вазнесењем на небо, узвео је човека у близину Божију. Темел ових добара јесте дан вазнесења. Јер је Христос, узевши оно одабрано од природе људске, тј. своју сопствену природу људску, њу принео Богу и тим својим приносом Христос је сав род људски учинио благословеним.

Свети Златоусти наставља говорећи: „Када је Бог Отац примио

да је циљ божанске икономије да нас узведе на небо, јер тамо је наше истинито спасење, и тамо треба да примимо најслађе виђење сведоброг Владике нашег. Потребно је пак да збацимо велики терет да бисмо се узнели на небо... Ако не одбацимо свако страстољубље, свако честољубље, и уопште сваки труд овоземаљског живота, не можемо се успети на небеса. Ако пак деламо у складу са заповестима Божијим, Христос који седе са десне стране Оца, привући ће нас к Себи, свемоћном благодаћу Својом.

архимандрит Лазар (Абашидзе) МАЛОВЕРЈЕ И НЕЦРКВЕНОСТ

Ч итав свет се налази под утицајем неке силе која завладава умом, вољом и свим душевним силама човека. Та сила је онострана, зла сила. Њен извор је ђаво, а зли људи су само оруђе преко којег он делује. То антихрист иде у свет. То су његове претече. О томе апостол говори: „Послаће им духа заблуде, духа обмане, јер не примише истинске љубави“ (старец Варсануфије Оптински).

Може се наћи много сличних

нарочита пажња се обраћа на овај живот и његово уређење. Свуда се виде и чују дела и речи, наизглед врло узвишена, религиозна и благочестива, а у суштини – сви су они од овога света, и прате циљеве пролазне и јадне. О вечности се и не говори, а ако се и говори то је некако неозбиљно, често полушалаиво или некако узгред, као о нечем далеком и врло магловитом. Данас, на пример, кад се разговара чак и са врлоцрквеним

А ко се човек одазове на призив Божанске красоте, он постаје учесник у благословеном животу Свете Тројице. Ако се противи, и не приклони, он ствара пакао не – заједничарења, проклетство ружноће супротне природи, које не спасава, већ пре разара човека и творевину. Исто тако, не смемо заборавити да поред истинске красоте која призива и спасава, постоји и друга, супротна красота, која раздражује и уништава, зато што није пројава доброте већ само спољашњи сјај красоте, која служи као мамац. Она заслепљује човека, и заробљава, води га до коначне подјармљености и пропасти, обећавајући беструдно, магично спасење. Кроз ову борбу и кушњу одабира одређене красоте, историја људског рода, човечанства целог, одвија се: која ће нас красота привући снажније? Којој ћемо се приклонити?

архимагрии Василије (Ивиронски)

изрека пуних туге и горког предосећаја свих оних страшних духовних несрећа које су се обуршиле на свет у нашем веку и нанеле врло тешке ране целом хришћанству. И боје ове тужне слике постају све јасније. Спољашњост данашњег православног хришћанства се украшава и слави, свет је прихвата и хвали – док унутрашњи живот крајње оскудева у духовности и одликује се невиђеном немоћи. Неприметно се све оно што је везано за вечност и за живот будућег века потискује у позадину;

и ревносним хришћанима о Царству Небеском (на пример, приликом сахране неког од ближњих) осећа се нека отупелост према том појму; подсећање на други – вечни живот, не рађа код њих радост и мир, већ се на њиховом лицу одражава лака сенка извесног неповерења и досаде. Како често данас ми православни хришћани себе или ближњег покушавамо да мотивишемо за нешто корисно сујетним и примитивним мотивом који је чак основан на некој страсти (на сујети, среброљубљу, гордости, и т.сл.) и како ретко терамо себе да се